

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2013r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Joanna Żelazny

Sędziowie SSO Agata Regulska

SSR del do SO Anna Statkiewicz (spr.)

Protokolant Jowita Sierańska

przy udziale L. K. Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 29 sierpnia 2013r.

sprawy **S. B.**

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej

z dnia 07 stycznia 2013 r. sygn. akt II K 868/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 stycznia 2013 roku Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej w sprawie sygn. akt II K 868/12 uznał oskarżonego S. B. za winnego tego, że w okresie od 9 marca 2010 r. do 30 kwietnia 2010 roku, działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z (...) Ż. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 7.146,37zł (...) S.A. w ten sposób, że namówił wymienionego do założenia firmy (...), a następnie wprowadzenia w błąd pracowników salonu we W. przy ul. (...), co do zamiaru i możliwości wywiązania się z umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, przy czym w dniu 9 marca 2010 r. D. Ż. posługując się dokumentami w postaci wpisu do ewidencji, zaświadczenia o nadaniu numeru NIP oraz numeru REGON firmy (...) Ż. (...) podpisał trzy umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych o numerach (...) na podstawie których otrzymał trzy aparaty telefoniczne marki N. (...), z których to umów nie zamierzał się wywiązać a następnie oddali uzyskane telefony do lombardu, dzieląc się uzyskanymi za nie pieniędzmi tj. występku z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to - na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, nakładając środek karny w postaci obowiązku naprawienia solidarnie z D. Ż. szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. w W. kwoty 7 174,37

Sąd Rejonowy zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w tym opłaty.

Przedmiotowy wyrok zaskarżył na korzyść oskarżonego jego obrońca, zarzucając

1) obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na wynik sprawy, a to naruszenia przepisu art. 7 i 410 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegającą na dokonaniu oceny dowodu z wyjaśnień

oskarżonych, dokumentów znajdujących się w aktach sprawy o sygn. akt II K 525/11, w szczególności protokołów z rozpraw zawierających wyjaśnienia oskarżonego S. B., z zeznań świadków w sposób dowolny, powierzchowny, wbrew zasadom doświadczenia życiowego,

2) w wyniku ww. naruszenia przepisów postępowania dokonania błędnych ustaleń faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia polegających na

- przyjęciu, że oskarżony S. B. nie złożył w postępowaniu w sprawie II K 525/11 obciążających D. Ż. wyjaśnień, w sytuacji gdy prawidłowo poczynione ustalenia faktyczne wskazują, że oskarżony S. B. złożył w postępowaniu w sprawie II K 525/11 niekorzystne dla D. Ż. wyjaśnienia zaś treść złożonych przez daniela Ż. w tym postępowaniu wyjaśnień stanowi odwet za opisanie roli daniela Ż. w innym przestępczym procederze.

- przyjęciu, że D. Ż. jest osoba nieporadną a założenia działalności gospodarczej jest czymś, z czym nie byłby w stanie sobie samodzielnie poradzić, w sytuacji gdy prawidłowo poczynione ustalenia wskazują, że oskarżony daniel Ż. był wcześniej karany za podobne wysterki, co oznacza, że doskonale radzi sobie z biurokracją, nie potrzebuje przy tym pomocy S. B.

- przyjęciu, że oskarżony S. B. namówił oskarżonego D. Ż. do założenia działalności gospodarczej pod firmą (...), a następnie do zawarcia w ramach prowadzonej działalności trzech umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych ze Spółką (...) S.A., w sytuacji, gdy poprzedzone swobodną oceną zgromadzonych w sprawie dowodów prawidłowe ustalenia faktyczne wskazują, że S. B. nie namawiał D. Ż. do założenia działalności gospodarczej oraz zawarcia w/w umów ani nie uczestniczył w sprzedaży otrzymanych aparatów telefonicznych i nie otrzymał zysku z ich sprzedaży.

3) rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu S. B. kary

i wniósł o ;

1) zmianę pkt II zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego S. B. od zarzuczonego mu czynu;

2) zmianę pkt II zaskarżonego wyroku poprzez nałożenie środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody jedynie na oskarżonego D. Ż.;

ewentualnie

o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy nie jest zasadna.

Sąd I instancji wydał wyrok po starannym przeprowadzeniu postępowania dowodowego, przy czym przeprowadzone dowody prawidłowo ocenił, nie przekraczając zasady swobodnej oceny dowodów. Stanowisko swoje co do sprawstwa i winy oskarżonego w sposób logiczny i przekonujący uzasadnił w uzasadnieniu wyroku.

W ocenie Sądu Okręgowego nietrafny jest zarzut podnoszony w apelacji- dowolnej oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonego D. Ż.. Sąd I instancji w sposób logiczny uzasadnił w jakim zakresie i dlaczego dał wyjaśnieniom współoskarżonego wiarę. Prawdą jest, że wyjaśnienia oskarżonego występującego w tej samej sprawie winny podlegać szczególnie wnikliwej ocenie, ale w sytuacji niniejszej sprawy podkreślenia wymaga okoliczność, oprócz wskazanych w uzasadnieniu Sądu I instancji, że D. Ż. wbrew twierdzeniom apelacji, obciążając oskarżonego S. B. w żadnym razie nie poprawiał swojej sytuacji procesowej- od początku postępowania przyznawał się do winy, wskazując jakich czynności sprawczych dokonał, nie kwestionował, że wiedział o tym, że umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, podpisywane przez niego nie będą realizowane. Wskazanie w tym procederze udziału także innej osoby- S. B. w żadnym razie nie prowadziło więc do uniknięcia odpowiedzialności. Sąd I instancji, oceniając wiarygodność wyjaśnień D. Ż., badał kwestię wyjaśnień złożonych przez S. B. w postępowaniu w sprawie II K 525/11 i szeroko się do tej

kwestii odniósł w uzasadnieniu. Po pierwsze wskazać należy, że prawidłowo ustalił, że D. Ż. składając wyjaśnienia w niniejszym postępowaniu nie działał z zemsty za owe wyjaśnienia. Oskarżony zapytany o to wprost przez Sąd wiarygodnie wyjaśnił, że był zły, ale zaprzeczył by ta okoliczność miała wpływ na jego wyjaśnienia w tej sprawie w zakresie obciążającym oskarżonego B.. Ocena wyjaśnień oskarżonego S. B. złożonych w postępowaniu przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia-Fabrycznej w sprawie II K 525/11 też nie nosi cech dowolności, choć rzeczywiście może razić lakonicznością- Sąd w uzasadnieniu wskazał bowiem jedynie, że „... treść wyjaśnień złożonych przez oskarżonego S. B. w sprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia-fabrycznej II K 525/11 wcale nie stawia oskarżonego D. Ż. w szczególnie złym świetle” , ale wynika to z faktu, że jak już wskazano, Sąd dał wiarę wyjaśnieniom D. Ż., że składając wyjaśnienia w tej sprawie, nie działał z zemsty. Podkreślić przy tym należy, że przecież -co prawda nieprawomocnym wyrokiem w tej sprawie- uniewinniono D. Ż. co do zarzutu, na okoliczność którego składał wyjaśnienia S. B..

Nie budzi też wątpliwości Sądu Okręgowego prawidłowość dokonanych przez Sąd Rejonowy ustaleń co do nieporadności oskarżonego D. Ż.. Sąd Rejonowy wskazał w uzasadnieniu, że ustaleń tych dokonał na podstawie własnych spostrzeżeń z rozprawy- do czego jest uprawniony oraz na podstawie zeznań J. Ż.. Sąd I instancji ocenił jego zeznania jako logiczne i konsekwentne. Zdaniem Sądu Okręgowego nie ma podstaw do oceny, że świadek J. Ż., składając swoje zeznania w sprawie dążył do „rozmycia odpowiedzialności podopiecznego”. Oskarżony Ż. nie pozostaje już pod pieczę świadka, brak jest podstaw do przyjęcia, że świadek był stronniczy, wskazuje na to chociażby okoliczność, że świadek nie kwestionował możliwego udziału D. Ż. w popełnieniu przestępstw, co prawda oceniając, że mógł być zmanipulowany. Natomiast jako wieloletni opiekun oskarżonego znał go, wie do jakich zachowań i czynności jest zdolny, a jakie sprawiają mu trudności.

Prawidłowo też oceniając wiarygodność wyjaśnień oskarżonych zestawił je Sąd z innymi dowodami, które potwierdzały wersję podaną przez oskarżonego D. Ż..

Wynikiem prawidłowej oceny wiarygodności przeprowadzonych dowodów były więc dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne w sprawie dotyczące udziału obu oskarżonych w popełnieniu przestępstwa i przypisanie obu sprawstwa w zakresie zarzutu popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

W tej sytuacji przyjąć należy, że Sąd Rejonowy po rzetelnym ustaleniu stanu faktycznego , dokonał prawidłowej kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu.

W apelacji podniesiono ponadto zarzut rażącej niewspółmierności kary , wyrażającej się w wymierzeniu oskarżonemu kary bezwzględnej 10 miesięcy pozbawienia wolności. Zdaniem apelującego przy wymierzeniu tej kary nie uwzględniono stopnia społecznej szkodliwości czynu, okoliczności jego popełnienia oraz osobowości sprawcy zaś wyrok jest wewnętrznie niesprawiedliwy, gdyż „bezpośrednim” sprawcą przestępstwa był D. Ż. wobec, którego pomimo wcześniejszej karalności zastosowano dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia kary. Zdaniem Sądu Okręgowego i ten zarzut nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd I instancji prawidłowo uzasadnił wymiar kar co do obu oskarżonych, dokonując oceny społecznej szkodliwości przypisanych im czynów, wskazując jakie okoliczności uznał za zaostrzające wymiar kary i jaki uwzględnił jako łagodzące. Wbrew twierdzeniom apelacji, obu oskarżonym wymierzono kary po 10 miesięcy pozbawienia wolności, trudno więc wskazać na wewnętrzną niesprawiedliwość wyroku. Bardzo obszernie i logicznie Sąd Rejonowy uzasadniał dlaczego nie zastosował wobec oskarżonego S. B. dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary i podane w uzasadnieniu argumenty w pełni podziela Sąd Odwoławczy, podobnie jak wskazaną argumentację, która zadecydowała o warunkowym zawieszeniu kary wobec drugiego z oskarżonych.

Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze uznając, nie jest w stanie ich ponieść bez uszczerbku dla utrzymania siebie.

W tej sytuacji wyrok jako w pełni prawidłowy należało utrzymać w mocy.